

Arrest

nr. 327 268 van 27 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Chaussée de la Croix 8
1340 OTTIGNIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. VANGENECHTEN *loco* advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 9 juli 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 juli 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 juni 2024 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 9 augustus 2024.

1.3. Op 31 oktober 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 5 november 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u soennitisch moslim. U behoort tot de Loboge subclan, die valt onder de Sheikhal clan. U bent geboren op (...) 2004 in de wijk Hodan in de stad Qoryoley, district Qoryoley, provincie Lower Shabelle, waar u samen met uw vader, moeder, drie broers en drie zussen woonde tot uw vertrek uit Somalië. Uw vader is ongeveer in april 2024 overleden; hij werd vermoord door uw expartner. U ging niet naar school maar volgde wel lessen in de Koranschool.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

Eén jaar voor uw vertrek, dus rond mei 2022, begon u stiekem een relatie met J.(...) M.(...) G.(...). Hij behoort tot de Jareer minderheidsgroep. J.(...) werkte voor uw moeder, zo leerde u hem kennen. Jullie spraken met elkaar af aan de overkant van de rivier. Een maand voor uw vertrek, dus begin april 2023, merkte u dat u misselijk was en uw regels niet kreeg. U ging een zwangerschapstest halen bij de apotheek en ontdekte zo dat u zwanger was. Omdat u misselijk bleef, nam uw moeder u mee naar het ziekenhuis, waarna de dokter haar vertelde dat u zwanger was. U mocht echter van uw ouders niet huwen met J.(...) omwille van zijn clan. Aangezien een kind krijgen buiten het huwelijk ook verboden is volgens de Islam, moest u van uw vader abortus uitvoeren, anders zou hij u en het kind doden.

U vertrok samen met J.(...) en zijn moeder uit Qoryoley. De moeder van J.(...) betaalde een smokkelaar voor u en haar zoon. Na een korte tussenstop in Mogadishu, trokken u en J.(...) naar Ethiopië. Toen jullie in Ethiopië waren zei de smokkelaar dat jullie niet allebei verder konden reizen, waarop J.(...) achterbleef. Sindsdien heeft u niets meer van hem gehoord. U heeft verder geen contact met uw eigen familie sinds uw vertrek uit Qoryoley.

Op 5 mei 2023 verliet u Somalië. U vertrok naar Ethiopië, om vervolgens via Soedan en Libië te reizen. Dan stak u de Middellandse Zee over om via Italië Europa binnen te komen. U reisde door onbekende landen en kwam op 9 juli 2023 in België aan. Een dag later diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Uw zoon Saif werd op (...) februari 2024 in België geboren.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: een medisch attest VGV, documenten met betrekking tot een aanvraag tot desinfectatie (ook wel hersteloperatie), een print van een website over lang verblijf (kopie).

B. Motivering

U maakt geen elementen kenbaar waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het CGVS stelt evenmin dergelijke noden vast. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofdte van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM erop dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 9 augustus 2024, hierna genoemd CGVS, p. 2-3), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden daar deze van essentieel belang zijn voor het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Het is immers de reële verblijfplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd het volgende vastgesteld:

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 25 april 2024 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kunt worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: "Analyse van deze gegevens geeft mijn [sic] inziens aan dat A.(...) A.(...) A.(...) op datum van 22-04-2024 een leeftijd heeft van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar." Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Desondanks blijft u zowel bij DVZ als bij het CGVS volharden in uw bewering dat u in 2006 geboren werd (Verklaring DVZ d.d. 27 mei 2024 p. 6; CGVS p. 7-8). De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate. Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. In casu moet worden vastgesteld dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd omtrent uw leeftijd. De vaststelling dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw werkelijke leeftijd, wat een relevant element is voor een correcte inschatting van uw nood aan internationale bescherming, is nefast voor uw algehele geloofwaardigheid.

U legt, afgezien van twee documenten met betrekking tot vrouwelijke genitale verminking en een print van een website over lang verblijf, geen enkel document neer ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming. U slaagt er dan ook niet in uw identiteit, nationaliteit, verschillende verblijfplaatsen of relaas met documenten aan te tonen. Zoals reeds vermeld vereist de medewerkingsplicht dus van een verzoeker om internationale bescherming dat die de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Doorheen uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet op de hoogte bent van de situatie in uw beweerde herkomstregio. U heeft om te beginnen geen afdoende kennis over belangrijke perioden van droogte in Qoryoley. U noemt weliswaar de droogte van 2011 en van 2016-2017, maar verder stelt u niets over perioden van droogte gehoord te hebben (CGVS p. 31-32). Expliciet gevraagd naar droogte in 2020, 2021, 2022 of 2023 antwoordt u dat u er niet van gehoord heeft. U stelt dat iedereen het zou weten als er een droogte is (CGVS p. 31-32). Nochtans blijkt uit de objectieve landeninformatie dat Qoryoley van december 2021 tot april 2022 geteisterd werd door een buitengewone droogte. Die werd door het SWALIM-project van de FAO gecategoriseerd als extreme, waarvan de gevolgen omschreven worden als “major loss of crops and pasture, extreme fire danger, total water shortages, drying of deep reservoirs and usage restrictions” (blauwe map stuk 1). Dat u van een dergelijke impactvolle periode totaal niets afweet, maakt dan ook dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde herkomst uit Qoryoley.

Uw kennis over de veiligheidssituatie en incidenten in Qoryoley schiet schromelijk tekort. Zo geeft u aan enkel Somalische soldaten gezien te hebben in Qoryoley en weet u niet of ze hulp kregen van buitenlanders (CGVS p. 30-31). Uit objectieve landeninformatie blijkt echter dat er reeds jarenlang buitenlandse troepen aanwezig zijn in Qoryoley, eerst onder de naam AMISOM, later ATMIS. Ugandese militairen zijn gelegerd in een basis in Qoryoley. Zowel Somalische als Ugandese soldaten zijn in Qoryoley het doelwit van frequente aanvallen door Al-Shabaab (blauwe map stuk 2). Toch noemt u slechts vaagweg één aanval op een politiekantoor wanneer u gevraagd wordt naar gebeurtenissen en incidenten, en kunt u niet aangeven wanneer die aanval gebeurde. Gevraagd naar aanslagen door Al-Shabaab of gevechten tussen Al-Shabaab en de overheid, stelt u dat er geen waren – quod non (CGVS p. 32-33). Hoewel u hier niets over vertelt, blijkt dat er zelfs een aanval plaatsvond op een basis van Ugandese soldaten in uw eigen wijk Hodan op 31 januari 2022 (blauwe map stuk 2). Uw verklaringen komen overduidelijk niet overeen met het veiligheidsbeeld dat geschetst wordt door de bronnen. Verder worden Ugandese militairen ervan beschuldigd op 15 september 2019 negen burgers vermoord te hebben in Qoryoley (blauwe map stuk 2). Ook daar heeft u geen weet van, zelfs nadat het u wordt gevraagd (CGVS p. 33). Bovendien noemt u verschillende belangrijke gebeurtenissen niet, hoewel van u verwacht mag worden dat u hier informatie over heeft, zoals twee incidenten waarbij wel 35 en 59 Al-Shabaabstrijders om het leven kwamen op respectievelijk 24 september 2018 en 8 juni 2021. Tevens heeft u blijkbaar geen kennis over een aanslag met een IED die plaatsvond op 11 oktober 2022, waarbij de districtscommissaris van Qoryoley omkwam (blauwe map stuk 2). Dat u van al deze gebeurtenissen volstrekt niets afweet, maakt dat het CGVS absoluut geen geloof kan hechten aan uw bewering dat u afkomstig bent uit en woonde in Qoryoley. Meermaals haalt u uw jonge leeftijd aan als excuus voor uw ontoereikende kennis (CGVS p. 30-31). Deze uitleg volstaat allerminst. Uw leeftijd kan geen excuus zijn, aangezien u volgens de uitgevoerde leeftijdstest reeds meerderjarig was toen u Somalië verliet. Er kan dus van u op redelijke wijze verwacht worden dat u doorleefde en gedetailleerde verklaringen aflegt over relevante veiligheidsincidenten in uw stad, waar u geenszins in slaagt.

Betreffende de geografie van Qoryoley en omgeving is uw kennis veruit ontoereikend.

Zo kunt u de verschillende wijken van Qoryoley niet situeren ten opzichte van elkaar, noch kunt u uw eigenwijk situeren binnen de stad Qoryoley (CGVS p. 8). Ook de Koranschool waar u les volgde kunt u niet situeren en de door u gegeven wegbeschrijving naar de Koranschool blijft vaag (CGVS p. 10).

Eenzijds kunt u wel opnoemen dat de dorpen Maanyo Murug, Bandar en Ay Aarto ten westen van Qoryoley liggen, Jaziira en Shaman liggen volgens u in het oosten, Farxaane, Abdi Ali en Jerow liggen ten zuiden en Shegago en Bujalow ten noorden van de stad (CGVS p. 8-9, 26). Dit komt echter zeer ingestudeerd over, zeker wanneer blijkt dat u, wanneer doorgevraagd wordt naar de dorpen, totaal niet kunt situeren waar deze verschillende dorpen precies liggen ten opzichte van Qoryoley. Zo heeft u de grootste moeite met uitleggen waar deze dorpen liggen aan de hand van de zonsopgang en -ondergang (CGVS p. 9). U legt verder volstrekt onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de ligging van verschillende dorpen ten opzichte van de rivier (CGVS p. 26-28) (blauwe map stuk 3).

Tijdens het onderhoud worden u verschillende namen van dorpen uit de omgeving van Qoryoley opgeworpen. Sommigen hiervan stelt u niet te kennen, een ander dorp situeert u verkeerdelijk in Mogadishu, nog een ander dorp plaatst u foutief aan de overkant van de rivier (CGVS p. 23-24, 27) (blauwe map stuk 3).

Voorts blijkt dat u niet weet welke steden en dorpen net iets verder liggen dan diegene die u opnoemde (CGVS p. 22-24). U kunt de belangrijke steden Mogadishu en Marka niet situeren ten opzichte van Qoryoley (CGVS p. 22-23). Dit versterkt de conclusie dat u de namen van die dorpen die u wel lijkt te kennen heeft ingestudeerd.

Tevens legt u vage verklaringen af over de twee bruggen en de wegen bij Qoryoley (CGVS p. 24-26). Bovendien beweert u dat de rivier naar het noorden stroomt en dat dat naar links is vanuit Qoryoley bekeken (CGVS p. 26). Dat klopt echter niet: de rivier stroomt naar het zuiden, wat naar rechts is wanneer men vanuit de stad Qoryoley naar de rivier kijkt (CGVS p. 26) (blauwe map stuk 4).

Verder heeft u nooit iets gehoord over waterreservoirs in de stad en heeft u ze niet gezien (CGVS p. 28-29), hoewel er minstens drie grote waterbekkens duidelijk te zien zijn op satellietbeelden van de stad (blauwe map stuk 5).

Dat u nooit uit huis kwam en daarom over al deze zaken niets weet – zoals u meermaals aanhaalt (CGVSp. 8, 9, 24, 26, 27) – kan geen verklaring zijn voor uw totaal gebrek aan kennis van de geografie van Qoryoley en de omgeving. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u soms naar de markt ging om inkopen te doen, dat u

zelfstandig naar de apotheek ging, en bovenal dat u in staat was om in het geniep met uw geliefde af te spreken aan de overkant van de rivier, wat aantoonde dat u een zekere bewegingsvrijheid genoot (CGVS p. 14, 15, 18, 19, 26). Daarom mag van u verwacht worden dat u doorleefd kunt vertellen over de locaties van de bruggen, de wegen en de dorpen aan de rivier, waar u allerminst in slaagt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit de stad Qoryoley, in district Qoryoley, gelegen in de regio Lower Shabelle. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Qoryoley heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ter volledigheid stelt het CGVS nog vast dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan het door u voorgehouden asielrelaas omwille van volgende redenen:

Het is ongeloofwaardig dat u een geheime relatie had, dat uw partner tot de Jareer behoort, en dat u buitenechtelijk zwanger werd. Uw verklaringen met betrekking tot uw zwangerschap zijn immers onmiskenbaar in tegenspraak met objectieve informatie. De geboortedatum van uw zoon is (...) februari 2024. De uitgerekende datum was (...) februari 2024 (zie het administratief dossier: mail van FMF Identificatie NMBV d.d. 14 november 2023). Een zwangerschap bij de mens duurt 38 weken (geteld vanaf de bevruchting) of 40 weken (geteld vanaf het begin van de laatste menstruatie). Als men vanaf de geboortedatum van uw zoon 38 weken terugtelt, komt men uit op maandag (...) mei 2023. Dat is dus de dag dat de bevruchting plaatsvond. Dat betekent dat u ongeveer twee weken eerder voor het laatst uw regels kreeg. Dit strookt echter allerminst met uw verklaringen. U stelt dat u ontdekte dat u zwanger was toen u misselijk was en uw regels niet kreeg, en u daarom een zwangerschapstest kocht. U weet niet wanneer precies dit gebeurde, maar het was één maand voor uw vertrek (CGVS p. 14-15). Aangezien u beweert Somalië verlaten te hebben op 5 mei 2023, ontdekte u dus begin april dat u zwanger was (Verklaring DVZ d.d. 27 mei 2024 p. 12; CGVS p. 33). Dat is echter simpelweg onmogelijk. De bevruchting vond immers plaats op maandag (...) mei 2023. Ongeveer twee weken daarvoor, dus rond 8 mei, zult u voor het laatst uw regels hebben gehad. U kon dan pas twee weken na de bevruchting, dus rond 5 juni, merken dat u uw regels niet kreeg. U beweert nochtans dat u begin april reeds ontdekte dat u zwanger was, dat uw familie dit te weten kwam, en dat daardoor uw problemen begonnen. Dan zou u echter maar liefst elf maanden zwanger geweest zijn, wat niet het geval kan zijn. Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw relaas: "Ik ben diegene die zwanger was, dus ik weet wel wanneer ik zwanger ben geraakt, jij niet", waarna u er nogmaals op gewezen wordt dat u de waarheid dient te vertellen (CGVS p. 37). Bovendien stelt u dat u de zwangerschap ontdekte één maand voor uw vertrek en dat de ramadan toen reeds voorbij was (CGVS p. 36-37). Dat klopt echter niet, aangezien de ramadan eindigde op 20 april 2023, wat niet een maand maar slechts twee weken voor uw beweerde vertrekdatum is. Verder stelt u dat u slechts eenmaal seks had met J(...), maar uit uw verklaringen blijkt dat u niet weet op welke datum dat was, hoeveel tijd er zat tussen de seks en de ontdekking van de zwangerschap, en hoeveel tijd er zat tussen de seks en uw vertrek uit Somalië (CGVS p. 36). Daarbij past trouwens de kanttekening dat ook uw beweerde vertrekdatum een ingestudeerde klank heeft.

Volgens u bent u dus vertrokken op 05 mei 2023, wat volgens u op het einde van het seizoen Haggai was, net voor het regenseizoen Dayr zou beginnen (CGVS, p. 28). Dayr begint evenwel in september (zie blauwe map), wat opnieuw bevestigt dat u niet vertrouwd bent met de dagdagelijkse realiteit in Qoryoley.

U geeft geen zicht op uw werkelijke familiesituatie.

7.1. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw vader overleden is toen u drie of vier jaar oud was (MINTEH fiche d.d. 10 juli 2023). In uw Verklaring DVZ van 27 mei 2024 beweert u dan weer dat uw vader twee maanden eerder overleden is (Verklaring DVZ p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud houdt u vol dat uw vader vier maanden eerder, dus ongeveer begin april 2024, om het leven kwam. Hij zou vermoord zijn door J(...), de vader van uw kind. Dat kwam u te weten via uw paternale neef (CGVS p. 11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw vader reeds lang geleden gestorven is, antwoordt u slechts dat u dat niet verteld heeft (CGVS p. 11). Louter het ontkennen van uw uitspraken schiet natuurlijk schromelijk tekort als uitleg. Het is bovendien vreemd dat u over een belangrijke gebeurtenis zoals de moord op uw vader niets heeft verteld toen u bij DVZ werd gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Somalië toe te lichten (CGVS Vragenlijst d.d. 27 mei 2024).

7.2. Het is zeer opmerkelijk dat u niet weet hoe uw familie in Somalië het stelt sinds uw vertrek. U heeft hieromtrent niets gehoord van uw paternale neef; hij belde u enkel op om u te vertellen over het overlijden van uw vader (CGVS p. 17). Later tijdens het onderhoud, wanneer u gevraagd wordt met wie in Somalië u nog contact heeft, stelt dat u met niemand nog contact heeft, ook niet met vrienden, de familie van J(...), of uw neef (CGVS p. 18). Tevens heeft u geen enkel telefoonnummer, noch van uw eigen familie, noch van J(...) of zijn familie, opgeschreven of onthouden toen u Somalië verliet (CGVS p. 18). Het is gewoonweg onaannemelijk dat u zo zonder enige voorbereiding of contactgegevens vertrok. Tijdens het onderhoud

schrijft u nochtans vlot uw eigen Belgische telefoonnummer op, wat er op wijst dat u wel degelijk in staat bent om zulke zaken te onthouden (CGVS p. 35).

7.3. Bij DVZ verklaarde u twee halfbroers en vier halfzussen te hebben; tevens gaf u hun aller namen op (Verklaring DVZ d.d. 27 mei 2024 p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u plots dat u drie halfbroers en vier halfzussen heeft, en beweert u dat u van slechts twee van hen de naam kent. Geconfronteerd met de namen die u noemde bij DVZ, ontkent u dat uw halfbroers en halfzussen zo heten en ontkent u die namen opgegeven te hebben (CGVS p. 12-13).

Bij terugkeer naar Somalië stelt u een vrees voor herinfibulatie te hebben. U koppelt uw vrees voor herinfibulatie aan de bewering dat u seksueel contact had buiten het huwelijk. Zoals blijkt uit de hierboven genoemde elementen, is dat echter allerm minst aangetoond. Bovendien stelt u dat u herinfibulatie vreest aangezien dat in uw regio gebeurt nadat vrouwen bevallen zijn (CGVS p. 7). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde regio van herkomst (cf. supra); diensgevolge maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Somalië een risico op herinfibulatie loopt. Uw vrees voor herinfibulatie kan immers niet als geloofwaardig worden beschouwd gezien u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst. U haalt aan dat uw familie u zou verplichten om u te laten toenaaien en dat uw moeder het voor het zeggen heeft (CGVS p. 6-7). U maakt het voor het CGVS echter onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op uw familiale situatie in Somalië (cf. supra). Bijgevolg kunt u dan ook niet volhouden dat uw familie u zou dwingen een herinfibulatie te ondergaan.

Het feit dat u de intentie zou uiten een hersteloperatie in België te willen ondergaan – hoewel de plannen hiertoe allerm minst concreet zijn – doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling. De door u neergelegde documenten in dit verband tonen trouwens niet aan dat u effectief een hersteloperatie heeft gepland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u genitale verminking type 3 heeft ondergaan en gedeeltelijk bent gedesinfibuleerd. Wat betreft uw genitale verminking, vreest u bij terugkeer naar Somalië te worden geheerinfibuleerd. U verklaart dat u door seksueel contact gedeeltelijk bent geopend. Tevens verklaart u dat dit in Somalië problematisch is aangezien u nog niet gehuwd bent maar wel seks heeft gehad en een kind heeft gekregen (CGVS p. 6). Het medisch attest kan uw beweerde herkomst uit Qoryoley niet herstellen en de bovenstaande conclusies omtrent uw beweerde herkomst dus evenmin wijzigen. Het ondersteunt evenwel uw verklaringen in zoverre u beweert gedeeltelijk te zijn gedesinfibuleerd maar bevat geen indicaties over de omstandigheden waarin de gedeeltelijke desinfibulatie plaatsvond. Het attest kan aldus uw verklaringen over de oorzaak van de gedeeltelijke desinfibulatie niet ondersteunen. Wat betreft uw vrees voor herinfibulatie, moet er worden gewezen op het feit dat het aan u toekomt om, gelet op uw medewerkingsplicht en bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Aangezien u geen zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert u het CGVS zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt en uw persoonlijke aspecten betreft waarover enkel u de nodige klaarheid kan scheppen, te verhullen, maakt u bijgevolg het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw genitale verminking.

De print van een website over lang verblijf, die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, is niet van dien aard dat hij bovenstaande bevindingen vermag te wijzigen. Het heeft immers geen verband met uw verzoek om internationale bescherming.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare landeninformatie: UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op https://www.refworld.org/type,COUNTRY_POS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Somalië grotendeels wordt bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland waar sommigen nog een andere nationaliteit hebben verworven. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. In geen enkele regio in Somalië is er sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Afhankelijk van de regio van herkomst, kan een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon vastgesteld worden, indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen of buiten Somalië is dan ook essentieel. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 9 augustus 2024 nochtans meermaals uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden (CGVS p. 2-3, p. 33). U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (CGVS p. 37). U antwoordt slechts dat u wel uit Qoryoley komt dus dat het voor u niet belangrijk is wat de protection officer denkt. Daarnaast haalt u aan dat u geen telefoon en sociale media gebruikte dus dat u minder informatie kunt weten (CGVS p. 37). Dat is echter geen behoorlijke verklaring voor uw totaal gebrek aan kennis – met betrekking tot verschillende relevante aspecten – over Qoryoley.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet heeft aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen

of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van *"het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen"*.

Na een theoretisch betoog aangaande een deel van de aangevoerde rechtsbepalingen gaat verzoekster in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit zij dat haar vluchtrelaas en vrees voor vervolging wel degelijk geloofwaardig zijn. Verzoekster is van oordeel dat zij als vluchteling moet worden erkend.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend omwille van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, meer bepaald de regio Lower Shabelle.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan haar verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient."

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster heeft niet voldaan aan de op haar rustende medewerkingsplicht aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent haar verblijf in Somalië, nu:

a) verzoekster zich ten onrechte als minderjarige voordoe, hetgeen reeds haar algemene geloofwaardigheid ondermijnt,

b) verzoekster geen enkel document neerlegt ter staving van haar identiteit, nationaliteit, verschillende verblijfplaatsen of relaas, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de algemene geloofwaardigheid,

c) verzoekster niet op de hoogte is van de situatie in haar beweerde herkomstregio aangezien zij geen afdoende kennis heeft over belangrijke perioden van droogte in Qoryoley, noch de veiligheidssituatie en incidenten in Qoryoley,

d) verzoeksters kennis betreffende de geografie van Qoryoley en omgeving veruit ontoereikend is;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters herkomst uit de stad Qoryoley, district Qoryoley gelegen in de regio Lower Shabelle, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is;

(iii) er kan overigens hoe dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden asielrelaas vermits:

a) het ongeloofwaardig is dat verzoekster een geheime relatie had, dat haar partner tot de Jareer behoort en zij buitenechtelijk zwanger werd aangezien haar verklaringen omtrent haar zwangerschap in tegenspraak zijn met de objectieve informatie,

b) verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiesituatie;

(iv) verzoeksters vrees voor herinfibulatie bij een terugkeer naar Somalië niet kan overtuigen aangezien:

a) zij haar vrees voor herinfibulatie koppelt aan de bewering dat zij seksueel contact had buiten het huwelijk terwijl dit allerminst wordt aangetoond,

b) verzoekster aanhaalt dat zij herinfibulatie vreest aangezien dat in haar regio gebeurt nadat vrouwen zijn bevallen, maar zij haar regio van herkomst niet aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin dat zij bij een terugkeer naar Somalië herinfibulatie vreest,

c) verzoekster geen zicht biedt op haar familiale situatie in Somalië en bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat haar familie haar zou verplichten om zich te laten toenaaien en dat haar moeder het voor het zeggen heeft,

d) het feit dat verzoekster de intentie zou uiten om een hersteloperatie in België te willen ondergaan – hoewel de plannen niet concreet zijn – geen afbreuk doet aan het bovenstaande en zij niet aantoonbaar een dergelijke hersteloperatie effectief te hebben ondergaan;

(v) uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt, blijkt dat zij genitale verminking type 3 heeft ondergaan en gedeeltelijk is gedesinfibuleerd; het attest bevat evenwel geen indicaties over de omstandigheden waarin de gedeeltelijke desinfibulatie plaatsvond, noch herstellen zij haar ongeloofwaardige verklaringen omtrent haar voorgehouden regio van herkomst;

(vi) de print van een website over lang verblijf houdt geen verband met verzoeksters verzoek om internationale bescherming;

(vii) voor het onderzoek van het risico op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats binnen of buiten Somalië essentieel. Een verzoeker kan dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit maar hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken; verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Somalië.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Bij terugkeer naar Somalië vreest verzoekster te worden vervolgd omwille van haar buitenechtelijke relatie met J. M. G. die tot de Jareer minderheidsgroep behoort en van wiens zoon zij intussen in België is bevallen. Daarnaast voert verzoekster aan een vrees voor re-infibulatie te hebben nadat zij gedeeltelijk zou zijn gedesinfibuleerd door seksueel contact.

3.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.4.3. In het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, mag van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”*, 205).

Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om, conform artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen.

De medewerkingsplicht in hoofde van verzoekster, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU) “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat zij alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat zij haar volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten opdat de relevante elementen van haar verzoek kunnen worden bepaald, conform artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU). Het komt verzoekster dus vooreerst toe alle elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte vaststelling van de feiten en omstandigheden waarop zij zich beroept en over te kunnen gaan tot de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer verzoeksters verklaringen en alle documentatie of stukken in haar bezit met betrekking tot haar identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient.

Er mag dus van verzoekster worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar identiteit, haar achtergrond en die van haar familieleden, haar levensomstandigheden en verblijfplaatsen in Somalië, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen. Het komt in eerste orde toe aan verzoekster om hierover correcte en volledige verklaringen af te leggen en waar mogelijk documenten voor te leggen.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de voorgelegde feiten en omstandigheden onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen.

In dit verband wordt beklemtoond dat het bepalen van verzoeksters identiteit, achtergrond, familiale situatie, leefomstandigheden en haar werkelijke verblijfplaats in Somalië, van belang is wanneer verzoekster haar vrees voor vervolging met deze elementen in verband brengt en de actoren van haar vrees situeert. Het is immers de reële identiteit, werkelijke achtergrond, familiale situatie en verblijfsplaats in functie waarvan de vrees voor vervolging zal worden onderzocht.

3.3.4.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster geen zicht biedt op een deelaspect van haar identiteit, met name haar leeftijd. De commissaris-generaal merkt in dit verband terecht op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 25 april 2024 blijkt immers dat verzoekster op datum van 22 april 2024 een leeftijd heeft van 21,7 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar.

Waar verzoekster de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in het verzoekschrift wenst aan te vechten onder meer door te stellen dat er hevige kritiek wordt geuit tegen het leeftijdsonderzoek als methode voor het bepalen van de leeftijd, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in huidige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken.

Verzoekster had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd zij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (administratief dossier, ‘Bijkomende info’, stuk 4). Verzoekster heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Aldus kon de commissaris-generaal zich op goede gronden steunen op de beslissing van de Dienst Voogdij aangaande het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd. Ook ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij vast.

Bovendien legt verzoekster geen enkel bewijs voor van haar identiteit. Aangezien leeftijd een essentieel element is van verzoeksters identiteit, vormt de vaststelling dat verzoekster geen correct zicht biedt op haar leeftijd en dat enig bewijs omtrent haar identiteit ontbreekt, dat een kernelement uitmaakt in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, zoals bepaald in artikel 48/6, § 3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.5. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen zicht biedt op haar reële verblijfssituatie en/of regio van herkomst in Somalië, voor haar komst naar België.

Van verzoekster, wier Somalische nationaliteit niet in twijfel wordt getrokken en die verklaart te zijn geboren en haar hele leven te hebben gewoond in de stad Qoryoley, district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle tot aan haar vertrek naar Mogadishu in mei 2023, één dag voor haar vertrek naar België, mag voorts worden verwacht dat zij duidelijkheid schept over haar verblijfplaats in Somalië, zodat er een duidelijk zicht is op haar reële herkomst en reële verblijfssituatie vóór haar komst naar België.

In de bestreden beslissing legt de commissaris-generaal terecht de nadruk op het belang van de werkelijke verblijfplaats vóór het vertrek uit het herkomstland. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Somalië en dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de stad Qoryoley, district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle, waar ze zou zijn geboren en zou hebben gewoond tot aan haar vertrek uit Somalië. Zo stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS geen afdoende kennis vertoont over belangrijke perioden van droogte in Qoryoley van december 2021 tot april 2022, dat zij een povere kennis over de veiligheidssituatie en incidenten in Qoryoley aan de dag legde waarbij zij niets weet van een aanval die plaatsvond op een basis van Ugandese soldaten in haar eigen wijk op 31 januari 2022, dat verzoekster een povere geografische kennis van Qoryoley en omgeving vertoonde, dat verzoeksters beperkte kennis die ze dan wel had van de omgeving van Qoryoley verder het ingestudeerde karakter van haar verklaringen aantoonde, dat verzoekster vage verklaringen aflegt over de twee bruggen en de wegen bij Qoryoley die bovendien foutief blijken te zijn en dat zij verder nooit gehoord heeft over waterreservoirs in de stad.

Verzoekster gaat in het verzoekschrift in op het feit dat zij ten tijde van de droogte van 2022 nog minderjarig was en dat zij daardoor niet al te veel van deze droogte opmerkte. Dit geldt volgens haar eens te meer aangezien zij en haar familie geen velden hadden en de jobs van haar ouders (haar vader werkte als soldaat en haar moeder slachtte vee) door konden lopen ondanks de droogte. Verzoekster benadrukt dat de droogte van 2016 haar beter bekend is omdat haar ouders daar vaak over spraken.

De Raad merkt op dat verzoekster, zoals hoger reeds besproken, niet kan worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift voorhoudt dat zij minderjarig was in 2022, aangezien uit voormeld onderzoek blijkt dat zij in 2022 minstens achttien jaar oud was. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat zelfs van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat zij accurate informatie kan geven over eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent haar directe leefomgeving en de regio waarin zij beweert te hebben gewoond, alsook dat zij een aantal feitelijke gegevens op een doorleefde wijze kan duiden, *quod non*. Dat haar familie in 2022 niet al te veel te lijden had onder de droogte kan, gelet op de bijgebrachte landeninformatie (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1), niet worden gevolgd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat de droogte in 2022 in het district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle dermate extreme vormen aannam dat er sprake was van grote verliezen van gewassen en weiland, extreem brandgevaar, een totaal watertekort, uitdrogen van diepe reservoirs en gebruiksbependingen. De vaststelling dat verzoekster geen enkele weet heeft van de periode van droogte in haar beweerde regio van herkomst van december 2021 tot april 2022, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen omtrent haar beweerde (recente) herkomst.

Verzoekster vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat zij in Somalië niet bezig was met de soldaten, dat zij wel degelijk minderjarig was bij haar vertrek uit Somalië en dat zij als minderjarig meisje niet werd ingelicht over het aantal slachtoffers dat er viel bij aanvallen en zij enkel soms informatie opving via via over een aanval die hier of daar plaatsvond.

De Raad herhaalt dat gelet op het voormelde leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde minderjarigheid ten tijde van haar vertrek uit Somalië. Daarnaast wordt benadrukt dat zelfs van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat zij accurate informatie kan geven over de problemen en veiligheidssituatie in haar stad en dat zij deze kan beschrijven. Het is niet geloofwaardig dat verzoekster zich niet zou kunnen herinneren of er een aanslag zou zijn geweest in de wijk waar zij zou hebben gewoond en dit slechts een jaar voor haar beweerde vertrek uit haar voorgehouden regio van herkomst, noch welke gewapende groeperingen er in haar regio van herkomst aanwezig waren. Ook al heeft verzoekster weinig kennis van soldaten, dan nog kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij op de

hoogte is van de partijen die de meeste macht en invloed hadden in haar stad en of er milities in de stad aanwezig waren. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekster zich niet kan herinneren of er al dan niet een aanval in haar dorp zou zijn geweest gedurende haar vermeende aanwezigheid aldaar. Deze gebeurtenissen zijn zo belangrijk dat het niet aannemelijk is dat verzoeksters kennis dienaangaande zo beperkt of zelfs lacunair is.

Met betrekking tot haar geografische kennis van Qoryoley en omgeving merkt verzoekster in voorliggend verzoekschrift nog op dat zij in Somalië niet naar school ging en dus ook nooit lessen kreeg over geografie. Zij merkt op dat zij haar best heeft gedaan om verschillende plaatsen binnen en buiten Qoryoley te situeren maar dat het mogelijk is dat zij zich soms vergiste. Zij wenst ook eraan te herinneren dat zij de wijk Hodan nooit verliet, daar naar de markt en apotheek ging en het voor haar dus moeilijk is om omliggende dorpen te situeren.

De Raad benadrukt dat de in de bestreden beslissing aangehaalde geografische kennis van Qoryoley en omgeving, waaronder onder meer de weg die verzoekster zou hebben afgelegd naar de Koranschool, niet louter schoolse kennis betreft. In het dagelijkse leven wordt er ongetwijfeld gesproken over nabije districten, provincies en provinciehoofdsteden. Bovendien kan van verzoekster, die verklaart dat zij zelf naar de apotheek ging, soms naar de markt ging om boodschappen te doen en in het geniep met haar geliefde aan de overkant van de rivier kon afspreken, redelijkerwijze worden verwacht dat zij doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de locaties van de bruggen, de wegen en de dorpen aan de rivier, *quod non in casu*.

3.3.4.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens terecht opgemerkt dat, nu verzoekster haar beweerde regio van herkomst niet aannemelijk maakt en de vaststelling dat zij doelbewust geen correct zicht biedt op haar werkelijke achtergrond, leefsituatie en herkomst, er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg kan er dus geen geloof worden gehecht aan de aangehaalde vervolgingsfeiten die zich in deze regio zouden hebben voorgedaan (namelijk dat ze een stiekeme relatie aanknoopte met J. M. G. die tot de Jareer minderheidsgroep behoort en een buitenechtelijk kind met hem kreeg).

Ten overvloede merkt de Raad met de commissaris-generaal op dat verzoeksters verklaringen omtrent haar asielrelaas hoe dan ook elke geloofwaardigheid missen. In dit verband staat pertinent in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Het is ongeloofwaardig dat u een geheime relatie had, dat uw partner tot de Jareer behoort, en dat u buitenechtelijk zwanger werd. Uw verklaringen met betrekking tot uw zwangerschap zijn immers onmiskenbaar in tegenspraak met objectieve informatie. De geboortedatum van uw zoon is (...) februari 2024. De uiterekende datum was (...) februari 2024 (zie het administratief dossier: mail van FMF Identificatie NMBV d.d. 14 november 2023). Een zwangerschap bij de mens duurt 38 weken (geteld vanaf de bevruchting) of 40 weken (geteld vanaf het begin van de laatste menstruatie). Als men vanaf de geboortedatum van uw zoon 38 weken terugtelt, komt men uit op maandag (...) mei 2023. Dat is dus de dag dat de bevruchting plaatsvond. Dat betekent dat u ongeveer twee weken eerder voor het laatst uw regels kreeg. Dit strookt echter allerm minst met uw verklaringen. U stelt dat u ontdekte dat u zwanger was toen u misselijk was en uw regels niet kreeg, en u daarom een zwangerschapstest kocht. U weet niet wanneer precies dit gebeurde, maar het was één maand voor uw vertrek (CGVS p. 14-15). Aangezien u beweert Somalië verlaten te hebben op 5 mei 2023, ontdekte u dus begin april dat u zwanger was (Verklaring DVZ d.d. 27 mei 2024 p. 12; CGVS p. 33). Dat is echter simpelweg onmogelijk. De bevruchting vond immers plaats op maandag (...) mei 2023. Ongeveer twee weken daarvoor, dus rond 8 mei, zult u voor het laatst uw regels hebben gehad. U kon dan pas twee weken na de bevruchting, dus rond 5 juni, merken dat u uw regels niet kreeg. U beweert nochtans dat u begin april reeds ontdekte dat u zwanger was, dat uw familie dit te weten kwam, en dat daardoor uw problemen begonnen. Dan zou u echter maar liefst elf maanden zwanger geweest zijn, wat niet het geval kan zijn. Hiermee geconfronteerd houdt u vast aan uw relaas: “Ik ben diegene die zwanger was, dus ik weet wel wanneer ik zwanger ben geraakt, jij niet”, waarna u er nogmaals op gewezen wordt dat u de waarheid dient te vertellen (CGVS p. 37). Bovendien stelt u dat u de zwangerschap ontdekte één maand voor uw vertrek en dat de ramadan toen reeds voorbij was (CGVS p. 36-37). Dat klopt echter niet, aangezien de ramadan eindigde op 20 april 2023, wat niet een maand maar slechts twee weken voor uw beweerde vertrekdatum is. Verder stelt u dat u slechts eenmaal seks had met J.(...), maar uit uw verklaringen blijkt dat u niet weet op welke datum dat was, hoeveel tijd er zat tussen de seks en de ontdekking van de zwangerschap, en hoeveel tijd er zat tussen de seks en uw vertrek uit Somalië (CGVS p. 36). Daarbij past trouwens de kanttekening dat ook uw beweerde vertrekdatum een ingestudeerde klank heeft.”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij nu inziet dat haar inschatting niet juist was, dat het mogelijk is dat zij Somalië één maand later verliet. Zij verschoont dit door erop te wijzen dat tijdsinschattingen voor haar moeilijk zijn gelet op haar gebrek aan scholing.

De Raad merkt op dat de bewering dat verzoekster ongeschoold zou zijn, niet met zich meebrengt dat zij niet de capaciteiten zou hebben om op een samenhangende manier te kunnen vertellen over de duur van haar zwangerschap en het ogenblik waarop zij haar land van herkomst zou hebben verlaten. Dit betreffen immers elementen die betrekking hebben op haar directe leefomgeving en ervaringen en bijgevolg niet enkel tot schoolse kennis behoren. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich voor het overige beperkt tot het vasthouden aan haar verklaringen en geen poging onderneemt om de terechte en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een actuele vrees voor vervolging en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, vormt geen dienstig verweer. Verzoekster kan hiermee dan ook niet de voormelde, pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing weerleggen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken.

Verzoekster benadrukt dat haar profiel van alleenstaande vrouw die een kind heeft zonder dat zij getrouwd is, hoe dan ook niet kan worden betwist, dat zij hierdoor werd verstoten door haar familie en haar clan en meent dat hieruit alleen al een vrees voor vervolging volgt.

De Raad wijst erop dat uit het voorgaande blijkt dat verzoekster geen zicht biedt op haar beweerde herkomst uit de stad Qoryoley, district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, haar verklaringen met betrekking tot haar asielrelaas hoe dan ook ongeloofwaardig zijn en zij bovendien geen zicht biedt op haar familiale situatie. Verzoekster maakt – door haar eigen toedoen – haar profiel van alleenstaande, ongehuwde vrouw met een kind aldus allerminst aannemelijk. Een verwijzing naar dit profiel en landeninformatie hieromtrent kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd om een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde aannemelijk te maken.

3.3.4.7. Daarnaast considereert de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoekster geen zicht biedt op haar werkelijke familiale situatie en achtergrond.

In dit verband staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“7. U geeft geen zicht op uw werkelijke familiesituatie.

7.1. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde u dat uw vader overleden is toen u drie of vier jaar oud was (MINTEH fiche d.d. 10 juli 2023). In uw Verklaring DVZ van 27 mei 2024 beweert u dan weer dat uw vader twee maanden eerder overleden is (Verklaring DVZ p. 7). Tijdens het persoonlijk onderhoud houdt u vol dat uw vader vier maanden eerder, dus ongeveer begin april 2024, om het leven kwam. Hij zou vermoord zijn door J.(...), de vader van uw kind. Dat kwam u te weten via uw paternale neef (CGVS p. 11). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw vader reeds lang geleden gestorven is, antwoordt u slechts dat u dat niet verteld heeft (CGVS p. 11). Louter het ontkennen van uw uitspraken schiet natuurlijk schromelijk tekort als uitleg. Het is bovendien vreemd dat u over een belangrijke gebeurtenis zoals de moord op uw vader niets heeft verteld toen u bij DVZ werd gevraagd om alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit Somalië toe te lichten (CGVS Vragenlijst d.d. 27 mei 2024).

7.2. Het is zeer opmerkelijk dat u niet weet hoe uw familie in Somalië het stelt sinds uw vertrek. U heeft hieromtrent niets gehoord van uw paternale neef; hij belde u enkel op om u te vertellen over het overlijden van uw vader (CGVS p. 17). Later tijdens het onderhoud, wanneer u gevraagd wordt met wie in Somalië u nog contact heeft, stelt dat u met niemand nog contact heeft, ook niet met vrienden, de familie van J.(...), of uw neef (CGVS p. 18). Tevens heeft u geen enkel telefoonnummer, noch van uw eigen familie, noch van J.(...) of zijn familie, opgeschreven of onthouden toen u Somalië verliet (CGVS p. 18). Het is gewoonweg onaannemelijk dat u zo zonder enige voorbereiding of contactgegevens vertrok. Tijdens het onderhoud schrijft u nochtans vlot uw eigen Belgische telefoonnummer op, wat er op wijst dat u wel degelijk in staat bent om zulke zaken te onthouden (CGVS p. 35).

7.3. Bij DVZ verklaarde u twee halfbroers en vier halfzussen te hebben; tevens gaf u hun aller namen op (Verklaring DVZ d.d. 27 mei 2024 p. 9). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u plots dat u drie halfbroers en vier halfzussen heeft, en beweert u dat u van slechts twee van hen de naam kent. Geconfronteerd met de namen die u noemde bij DVZ, ontkent u dat uw halfbroers en halfzussen zo heten en ontkent u die namen opgegeven te hebben (CGVS p. 12-13).”

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal enerzijds geen geloof hecht aan haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot haar leeftijd, maar anderzijds wel een dermate geloof hecht aan de overige verklaringen die zij op die dag aflegde zodat deze haar verder coherente verklaringen volledig onderuit zouden halen. Zij merkt op dat de commissaris-generaal aldus

“picks and chooses” aan welke verklaringen al dan niet geloof kan worden gehecht zonder dat dit op een objectieve manier wordt gemotiveerd.

De Raad onderstreept in dit verband dat van verzoekster, die in België een nood internationale bescherming kenbaar maakt, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door haar identiteit, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient, waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Uit het voorgaande en uit de bestreden beslissing is echter gebleken dat verzoekster geen duidelijkheid verschaft over haar leeftijd, haar achtergrond en ook die van haar relevante familieleden, haar herkomst en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. Door mist te spuien omtrent deze elementen, verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, wanneer en om welke redenen zij haar werkelijke land of regio van herkomst verliet. De argumentatie in het verzoekschrift, die in wezen neerkomt op het minimaliseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het volharden in één versie van tegenstrijdige verklaringen, is niet van die aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststellingen en aan de pertinente en terechte overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband.

Verzoekster benadrukt voorts in haar verzoekschrift dat zij geen contact meer heeft met familieleden of kennissen in Somalië en dat het feit dat zij haar eigen Belgische telefoonnummer uit haar hoofd kent, hieraan geen afbreuk doet. Verzoekster herhaalt dat haar profiel van alleenstaande vrouw die een kind heeft zonder dat zij getrouwd is, hoe dan ook niet kan worden betwist, dat zij hierdoor werd verstoten door haar familie en haar clan en meent dat hieruit alleen al een vrees voor vervolging volgt.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit volharden in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, geen afbreuk doet aan de uitgebreide en gedetailleerde motieven in dit verband.

De Raad wijst erop dat uit het voorgaande (punten 3.3.4.5. en 3.3.4.6.) blijkt dat verzoekster geen zicht biedt op haar beweerde herkomst uit de stad Qoryoley, district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan haar asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is, haar verklaringen met betrekking tot haar asielaanvraag hoe dan ook ongeloofwaardig zijn en zij bovendien geen zicht biedt op haar familiale situatie. Verzoekster maakt – door haar eigen toedoen – haar profiel van alleenstaande, ongehuwde vrouw met een kind aldus niet aannemelijk.

3.3.4.8. Door haar gebrekkige medewerking verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over haar identiteit, haar werkelijke achtergrond, familiale situatie, waar verzoekster voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden alsook om welke redenen zij haar werkelijke land of regio van herkomst verliet.

3.3.4.9. Inzake de reeds ondergane genitale verminking wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Bij terugkeer naar Somalië stelt u een vrees voor herinfibulatie te hebben. U koppelt uw vrees voor herinfibulatie aan de bewering dat u seksueel contact had buiten het huwelijk. Zoals blijkt uit de hierboven genoemde elementen, is dat echter allerm minst aangetoond. Bovendien stelt u dat u herinfibulatie vreest aangezien dat in uw regio gebeurt nadat vrouwen bevallen zijn (CGVS p. 7). Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde regio van herkomst (cf. supra); diensgevolge maakt u niet aannemelijk dat u bij terugkeer naar Somalië een risico op herinfibulatie loopt. Uw vrees voor herinfibulatie kan immers niet als geloofwaardig worden beschouwd gezien u geen zicht geeft op uw werkelijke herkomst. U haalt aan dat uw familie u zou verplichten om u te laten toenaaien en dat uw moeder het voor het zeggen heeft (CGVS p. 6-7). U maakt het voor het CGVS echter onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op uw familiale situatie in Somalië (cf. supra). Bijgevolg kunt u dan ook niet volhouden dat uw familie u zou dwingen een herinfibulatie te ondergaan.

Het feit dat u de intentie zou uiten een hersteloperatie in België te willen ondergaan – hoewel de plannen hiertoe allerm minst concreet zijn – doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling. De door u neergelegde documenten in dit verband tonen trouwens niet aan dat u effectief een hersteloperatie heeft gepland.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u genitale verminking type 3 heeft ondergaan en gedeeltelijk bent gedesinfibuleerd. Wat betreft uw genitale verminking, vreest u bij terugkeer naar Somalië te worden geheerinfibuleerd. U verklaart dat u door seksueel contact gedeeltelijk bent geopend. Tevens verklaart u dat dit in Somalië problematisch is aangezien u nog niet gehuwd bent maar wel seks heeft gehad en een kind heeft gekregen (CGVS p. 6). Het medisch attest kan uw beweerde herkomst uit Qoryoley niet herstellen en de bovenstaande conclusies omtrent uw

beweerde herkomst dus evenmin wijzigen. Het ondersteunt evenwel uw verklaringen in zoverre u beweert gedeeltelijk te zijn gedesinfibuleerd maar bevat geen indicaties over de omstandigheden waarin de gedeeltelijke desinfibulatie plaatsvond. Het attest kan aldus uw verklaringen over de oorzaak van de gedeeltelijke desinfibulatie niet ondersteunen. Wat betreft uw vrees voor herinfibulatie, moet er worden gewezen op het feit dat het aan u toekomt om, gelet op uw medewerkingsplicht en bewijslast, de instanties een waarheidsgetrouw en gedetailleerd beeld te geven van uw verblijfplaatsen en levensomstandigheden voor uw komst naar België. Aangezien u geen zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert u het CGVS zich een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan internationale bescherming. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt en uw persoonlijke aspecten betreft waarover enkel u de nodige klaarheid kan scheppen, te verhullen, maakt u bijgevolg het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw genitale verminking.
(...)"

3.3.4.9.1. De Raad merkt op dat uit het medisch attest dat verzoekster voorlegt van 16 juli 2024 (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1) blijkt dat verzoekster vrouwelijke genitale verminking (hierna: VGV) type III heeft ondergaan en gedeeltelijk is gedesinfibuleerd. Verder blijkt uit de vraag voor desinfibulatie van 16 juli 2024 en de informatiefiche van Cemavie (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 2) dat verzoekster zich heeft geïnformeerd over een hersteloperatie en heeft verklaard dat zij een dergelijke interventie wenst te ondergaan.

De Raad stipt aan dat VGV, van welke aard dan ook, een ernstige en onomkeerbare aantasting vormt van de lichamelijke integriteit van de vrouwen die het ondergaan. Dergelijke handelingen vallen onder de noemer "daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld" en "daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard", in de zin van artikel 48/3, § 2, tweede lid, a) en f) van de Vreemdelingenwet en deze handelingen zijn gericht tegen vrouwen als leden van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt ook uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, met name het EUAA-rapport "Country Guidance. Somalia" van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport "Somalia Targeted profiles" van september 2021 en het EUAA-rapport "COI Query. Somalia" van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, "Somalia – Female Genital Mutilation", 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, "The Somali Health and Demographic Survey 2020" en DIS, "COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)" van februari 2021 en waaruit volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

In casu kan de VGV, waarvan verzoekster reeds het slachtoffer is geweest, aldus als een eerdere vervolging worden gekwalificeerd.

Verzoekster voert een vrees voor re-infibulatie aan omdat zij gedeeltelijk zou zijn gedesinfibuleerd door seksueel contact.

De beoordeling of de vrees van verzoekster voor vervolging gegrond is, moet plaatsvinden op individuele basis en per geval met waakzaamheid en voorzichtigheid worden verricht, uitsluitend op basis van een concrete beoordeling van de feiten en omstandigheden, overeenkomstig artikel 48/6, § 5 en artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, om uit te maken of de vastgestelde feiten en omstandigheden een zodanige bedreiging vormen dat de betrokkene, gezien zijn individuele situatie, goede gronden heeft om te vrezen daadwerkelijk te zullen worden vervolgd wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst (HvJ 16 januari 2024, C-621/21, WS, pt. 60; HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 42).

Bij de beoordeling van dergelijk risico op een eventuele, toekomstige herhaalde vervolging komt artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet bijgevolg in het vizier.

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dat een omzetting vormt van artikel 4, lid 4 van de Kwalificatierichtlijn, bepaalt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Er kan in dit verband worden gewezen op het arrest HvJ 9 november 2023, C-125/22, X, Y, waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) overweegt als volgt: "51. Bovendien kan, krachtens artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95, het feit dat een verzoeker in het verleden reeds is blootgesteld aan vervolging of aan ernstige schade, of dat hij reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of dergelijke schade, in beginsel een duidelijke aanwijzing vormen dat de verzoeker een reëel risico loopt om ernstige schade te lijden, zodat deze omstandigheden die verband houden met de persoonlijke situatie van de verzoeker, hoe

deze ook zijn, altijd moeten worden betrokken bij de beoordeling of er sprake is van een reëel risico om een van de in artikel 15 van de richtlijn omschreven vormen van ernstige schade te lijden.

[...]

68. Bovendien is het – zoals in punt 51 van het onderhavige arrest in herinnering is gebracht en overeenkomstig artikel 4, lid 4, van richtlijn 2011/95 – aan de bevoegde nationale autoriteit om rekening te houden met de omstandigheid dat de verzoeker reeds ernstige schade heeft geleden of in die zin reeds rechtstreeks is bedreigd, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.” (eigen onderlijning)

De Raad onderstreept in dit verband dat de bewijskracht die krachtens artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gehecht aan eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen door de bevoegde instanties in aanmerking moet worden genomen op voorwaarde dat die eerdere daden en bedreigingen verband houden met de door de om bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond (cf. HvJ 2 maart 2010, gevoegde zaken C-175/08, 176/08, 178/08 en 179/08, *Abdulla e.a.*, pt. 93-99: “(...) De door artikel 4, lid 4, van de richtlijn aan dergelijke eerdere vervolgingsdaden of bedreigingen gehechte bewijskracht zal door de bevoegde autoriteiten in aanmerking worden genomen op de uit artikel 9, lid 3, van de richtlijn voortvloeiende voorwaarde dat die daden en bedreigingen verband vertonen met de door de bescherming verzoekende persoon aangegeven vervolgingsgrond.”).

Aangezien verzoekster aldus reeds het slachtoffer was van wat kan worden gekwalificeerd als een daad van vervolging, moet worden aangenomen dat deze omstandigheid een duidelijke aanwijzing vormt dat de vrees voor vervolging gegrond is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen.

Deze “goede redenen” houden in dat de asielinstantie bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade voldoende tegenindicaties aanbrengt om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvS 25 november 2024, nr. 261.439).

Bij de beoordeling of er zulke goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen, is de gehanteerde bewijsstandaard deze van “de redelijke mate van waarschijnlijkheid” (“*reasonable degree of likelihood-test*”) (cf. RvS 19 augustus 2024, nr. 260.498).

De Raad brengt in dit verband in herinnering dat een onderzoek naar een toekomstig risico op eventuele herhaalde vervolging zich situeert in het kader van het onderzoek naar de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg de samenwerkingsplicht in het kader van de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het beschermingsverzoek vormen, zoals vervat in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, niet meer aan de orde is (cf. HvJ 22 november 2012, zaak C-277/11, *M.M. t. Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, pt. 64-70 en zie ook: RvS 25 november 2024, nr. 261.439, pt. 11).

Dit neemt niet weg dat bij de beoordeling van de gevolgen van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, met name de beslissing of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming, naast artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, tevens rekening moet worden gehouden met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert:

“De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen :

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de verzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren;

e) de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van een ander land waarvan hij de nationaliteit kan invoeren.”

De Raad wijst erop dat uit al het voorgaande volgt dat, bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Somalië te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, haar specifieke en individuele omstandigheden moeten worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Somalië, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In deze past het dan ook om de beschikbare landeninformatie aangaande infibulatie en het risico op re-infibulatie naderbij te bekijken.

3.3.4.9.2. De Raad herneemt dat uit het EUAA-rapport "*Country Guidance. Somalia*" van augustus 2023, waarbij COI van diverse bronnen wordt gehanteerd, o.m. het EUAA-rapport "*Somalia Targeted profiles*" van september 2021 en het EUAA-rapport "*COI Query. Somalia*" van 21 april 2023, waarin wordt verwezen naar o.m. rapporten van Landinfo, "*Somalia – Female Genital Mutilation*", 14 September 2022, Directorate of National Statistics, Federal Government of Somalia, "*The Somali Health and Demographic Survey 2020*" en DIS, "*COI. Somalia. Female Genital Mutilation (FGM)*" van februari 2021 volgt dat VGV neerkomt op vervolging.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat VGV bijna universeel doorheen geheel Somalië wordt uitgeoefend. Bijna alle vrouwen in Somalië hebben een vorm van VGV ondergaan en er zijn geen indicaties dat deze cijfers in dalende lijn zouden gaan. Integendeel werd in begin 2022 een stijging van de cijfers waargenomen. Uit een studie van 2020 blijkt dat 99% van alle Somalische vrouwen VGV hebben ondergaan, waarbij de meest voorkomende vorm de infibulatie is (64,2 %). Uit een bevraging blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Somaliërs zich verzetten tegen VGV en overwegen om hun dochter niet bloot te stellen aan deze praktijk. De jongere generatie Somaliërs uiten wel een voorkeur voor de Sunni vorm (die in principe de vorm kan aannemen van zowel type I, type II als type III besnijdenis, maar doorgaans geen volledige infibulatie inhoudt). In de beschikbare landeninformatie wordt aangegeven dat er geen onderscheid in prevalentie en het ondergane type van VGV is, naargelang de verschillende regio's in Somalië. Ook de sociaaleconomische levensomstandigheden en de clanaffiliatie hebben nagenoeg geen invloed op de prevalentiegraad.

Specifiek wat betreft infibulatie en het risico op re-infibulatie, blijkt dat vrouwen voorafgaand aan het huwelijk, een bevalling of om medische redenen een desinfibulatie ondergaan. Dit kan gebeuren door een gezondheidsmedewerker, dan wel door de echtgenoot van de vrouw zelf (waarbij dit laatste voornamelijk voorkomt in Zuid-Somalië). Een bron van de UNFPA (United Nations Population Fund) geeft aan dat re-infibulatie vaak voorkomend ("*very common*") is in Somalië, waarbij dit gebruikelijk gebeurt na een bevalling. Re-infibulatie komt voor in alle delen van Somalië, waarbij er geen geografische verschillen zijn. De re-infibulatie gebeurt meestal door de vroedvrouw of indien deze weigert of niet over de vereiste kennis beschikt, door een traditionele besnijder. Een UNICEF expert geeft aan dat de re-infibulatie herhaaldelijk wordt gedaan, meestal na de bevallingen van twee tot vier kinderen. Re-infibulatie kan ook voorkomen om andere redenen, bijvoorbeeld na seksueel geweld, een buitenhuwelijkse relatie of indien de eerste infibulatie niet naar wens gebeurde. Er is echter geen sprake van een systematische re-infibulatie na bevalling of echtscheiding in Somalië. Wat betreft de inspraak van een vrouw bij de beslissing over de re-infibulatie is er sprake van verschillende standpunten. Er wordt aangegeven dat vrouwen moeilijk kunnen ingaan tegen de aanwezige vroedvrouw of de (vrouwelijke) familieleden. Er zijn ook gevallen van vrouwen die een re-infibulatie ondergingen, niettegenstaande dat zij uitdrukkelijk aangaven dit niet te willen of die hierover voorafgaand niet geconsulteerd werden. Wanneer een vrouw geen re-infibulatie wilt ondergaan, maar wanneer haar echtgenoot of familie dit wel van haar verwacht, is het bijzonder moeilijk voor de vrouw om zich hiertegen te verzetten. Er zijn ook gevallen waarbij de vrouw 'vrijwillig' opteert voor een re-infibulatie, onder meer vanuit een wijdverspreid idee dat dit nodig is om de echtgenoot seksueel tevreden te houden en aldus te vermijden dat de echtgenoot een andere vrouw neemt, of nog omdat de vrouwen het oncomfortabel vinden om na een jarenlange gesloten labia plots een open litteken te hebben.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat, in het geval een Somalische vrouw VGV heeft ondergaan, evenwel niet *a priori* kan worden aangenomen dat zij het risico loopt op re-infibulatie. Uit de landeninformatie volgt dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, rekening moet worden gehouden met omstandigheden die een risico inhouden. Bijgevolg blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren. Vervolging van personen die onder dit profiel vallen kan plaatsvinden omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep, dan wel om omwille van religieuze redenen.

Er worden in de EUAA "*Country Guidance Somalia*" van augustus 2023 drie categorieën voor het risicoprofiel van VGV onderscheiden:

1. In het geval van meisjes die geen VGV hebben ondergaan, is een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronnd in heel Somalië.

("In the case of girls who have not been subjected to FGM/C, well-founded fear of persecution would in general be substantiated in the whole of Somalia, including South-Central Somalia, Puntland and Somaliland.")

2. In het geval van vrouwen die niet aan VGV zijn onderworpen, lopen niet al deze personen het risico dat vereist is om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster aan VGV wordt onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, in het bijzonder de leeftijd van de verzoekster, haar burgerlijke staat en de standpunten van haar familie over deze praktijk. De omstandigheden waarin de verzoekster om internationale bescherming erin geslaagd is om te voorkomen dat zij aan VGV wordt onderworpen, moeten ook de nodige aandacht krijgen.

("In the case of women who have not been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, particularly the age of the applicant, her marital status, and the views of her family on the practice. The circumstances under which the applicant had managed to avoid being subjected to FGM/C should also be given due consideration.")

3. In het geval van vrouwen en meisjes die reeds VGV hebben ondergaan, lopen niet al deze personen het risico dat vereist om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen, *in casu* het risico op re-infibulatie. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat een verzoekster bij terugkeer opnieuw aan VGV zal worden onderworpen, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz.

("In the case of women and girls who have been subjected to FGM/C, the individual assessment of whether there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to be subjected to repeated FGM/C should take into account risk-impacting circumstances, such as: age, family status, type of FGM/C experienced, family perceptions and traditions towards the practice, etc.")

Uit de gehanteerde bewoordingen ('zoals' en 'enz.') blijkt dat er in deze categorie van gevallen een ruimere appreciatiemarge is voor de asielinstanties en er dus ook een grotere mate aan risicobepalende omstandigheden aanwezig moet zijn in hoofde van verzoekster alvorens er een nood aan internationale bescherming kan worden aangenomen. De lijst met risicobepalende omstandigheden zoals weergegeven in de EUAA "Country Guidance Somalia" van augustus 2023 is echter geen exhaustieve lijst.

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat bij het rekening houden van de gezinssituatie, het ook van belang is om rekening te houden met het aantal kinderen dat een verzoekster heeft. Immers hoe meer kinderen een verzoekster heeft, hoe minder aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoekster opnieuw aan VGV zal worden onderworpen. De EUAA Guidance geeft immers aan: *"the process is repeated for the first two to four babies"*. Verder blijkt uit de EUAA Guidance dat met leeftijd in wezen "jong zijn" wordt bedoeld, zonder dat duidelijk afgebakend is welke leeftijdsgroep dit precies omvat. Uit het geheel van de bijgebrachte landeninformatie blijkt wel dat dit betrekking heeft op een leeftijd die inhoudt dat een verzoekster bij terugkeer naar Somalië geschikt kan worden geacht om te huwen en kinderen te krijgen. Binnen deze categorie dringt zich een verdere opdeling op tussen verzoeksters die reeds een hersteloperatie ondergingen en verzoeksters die dit (nog) niet ondergingen.

3.3.4.9.3. Verzoeksters geval situeert zich in categorie 3. Hieruit volgt dat het gegeven dat verzoekster op heden reeds is besneden (VGV type III), een belangrijk element vormt dat moet worden betrokken bij de beoordeling of er in haar hoofde goede gronden bestaan om aan te nemen dat ze daadwerkelijk zal vervolgd worden bij een terugkeer naar Somalië, maar dat dit gegeven op zich niet voldoende is. Uit de voormelde landeninformatie blijkt immers duidelijk dat niet elke Somalische vrouw die reeds besneden is systematisch een risico loopt op re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Een individuele beoordeling dringt zich aldus op, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals leeftijd, gezinssituatie, type VGV dat werd ondergaan, familiale percepties en tradities ten aanzien van de praktijk, enz., Uit de voormelde beschikbare landeninformatie volgt duidelijk dat het risico op re-infibulatie afhankelijk is van het individueel profiel van het meisje of de vrouw.

In casu stelt de Raad vast dat in hoofde van verzoekster geen voldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

Verzoekster is een jonge vrouw op vruchtbare leeftijd die een type III VGV heeft ondergaan.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud zelf geen eenduidig zicht biedt met betrekking tot haar voorgehouden vrees voor re-infibulatie bij een terugkeer naar Somalië. Zo legt zij vooreerst tegenstrijdige verklaringen af over het feit of zij al dan niet een hersteloperatie in België onderging. Waar zij initieel verklaart dat dit het geval is, meer bepaald op de dag van haar bevalling omdat haar kindje er niet vlot kon doorkomen (administratief dossier, CGVS, p. 5), geeft zij vervolgens aan dat zij via keizersnede is bevallen omdat de dokter haar – op haar vraag – niet heeft opengemaakt (*ibid.*, p. 5-6). Geconfronteerd met de vaststellingen uit het medisch attest van 16 juli 2024 (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1), meer bepaald dat daarin wordt vermeld dat zij volgens type III werd besneden maar ook minstens gedeeltelijk is opengemaakt, oppert verzoekster plots dat *“het zou moeten open zijn, want ik heb seksueel contact gemaakt om zwanger te raken van de baby.”* en bevestigt zij dat zij nooit door een hersteloperatie werd opengemaakt (administratief dossier, CGVS, p. 6).

Wat betreft het medisch attest dat verzoekster voorlegt en dat in België werd opgesteld op 16 juli 2024 (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 1), kan enkel worden afgeleid dat verzoekster VGV type III onderging en minstens gedeeltelijk werd gedesinfibuleerd. Echter kan hieruit geenszins blijken wat de omstandigheden waren waarin verzoekster gedeeltelijk werd gedesinfibuleerd. Bijgevolg kan dit attest haar – hoe dan ook inconsistente verklaringen – over de oorzaak en omstandigheden van de gedeeltelijke desinfibulatie niet ondersteunen.

Verder blijkt uit wat hierboven werd besproken dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering een buitenechtelijke relatie te hebben gehad noch aan de bewering dat zij in het kader van deze seksuele relatie gedeeltelijk gedesinfibuleerd zou zijn geweest.

Bovendien biedt verzoekster, zoals eerder vastgesteld, geen zicht op haar daadwerkelijke familiale situatie en bijgevolg evenmin op de gehanteerde familiale percepties en tradities, terwijl ze hiertoe ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad. Bijgevolg kan niet blijken dat er in haar geval sprake is van een gezinssituatie of familiale percepties en tradities waaruit een risico op re-infibulatie na een bevalling in Europa zou voortvloeien, minstens blijkt hieruit dat verzoekster zelf meent dat hieruit voor haar geen risico voortvloeit nu ze daar geen zicht op biedt.

3.3.4.9.4. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt aldus dat er in hoofde van verzoekster onvoldoende risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die toelaten vast te stellen dat er in haar geval sprake is van een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat zij bij terugkeer naar Somalië aan re-infibulatie zal worden onderworpen.

Gelet op de beschikbare landeninformatie, verzoeksters individuele situatie en persoonlijke omstandigheden en het gebrek aan voldoende risicobepalende omstandigheden, dient de Raad dan ook vast te stellen dat *in casu* goede redenen voorliggen in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat verzoekster niet opnieuw het slachtoffer zal worden van VGV.

3.3.4.10. Verzoekster voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door haar in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.4.11. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.4.12. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

3.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Somalië een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Uit de landeninformatie, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Somalië regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Somalië de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt dit echter niet aannemelijk.

Gelet op het feit dat verzoekster haar beweerde herkomst uit Ceel Boon in de stad Qoryoley, district Qoryoley in de Somalische provincie Lower Shabelle niet aannemelijk maakt, maakt zij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie aldaar.

Met betrekking tot de vraag of verzoekster bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een Somalische nationaliteit en naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde regio van herkomst niet volstaan. Het is immers in de eerste plaats aan verzoekster om tijdens de asielprocedure haar herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster hierin manifest faalt. Het komt de Raad niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van verzoekster voor haar komst naar België, noch over het element of verzoekster afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoekster zelf meent dat er in Somalië geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftientig door:

A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET